

[Elgaard.]

cering på verdenskortet knytter således den sikkerhedsmæssige interesseforbindelse mellem Danmark og USA.

Venstre kan også tiltræde, at der er sket udnævnelse af en øverstkommanderende for de fælles forsvarsstyrker i Atlantområdet, og venstre kan ligeledes være med til at bemyndige regeringen til at træffe aftale om, hvilke styrker der i krigstilfælde kan tildeles den øverstkommanderende for Atlantområdet og den øverstkommanderende for den fælles forsvarsstyrke i Europa.

De bestræbelser, der i øjeblikket udfoldes i ret hurtigt tempo med hensyn til forsvar et ikke alene af Grønland, men af hele det nordatlantiske område, må Danmark deltage i indenfor de grænser, som vore muligheder og formåen sætter.

Kommandospørgsmål såvel for landstyrker som for luft- og søstridskræfter og en styrkelse af forsvarsberedskabet er en betydningsfuld opgave, og venstre er helt enig i, at regeringen må have bemyndigelse til at træffe aftale om, hvilke styrker der i krigstilfælde kan tildeles den øverstkommanderende. Det tør i dag siges, som fremhævet af den højtærede forsvarsminister, at hovedparten af de danske styrker, der tildeles den øverstkommanderende i Europa, vil få til opgave at forsvare selve Danmark, ligesom enheder af den danske flåde og flyvevåbnet vil få til opgave at deltage i forsvaret af Grønland.

Den organisation, træning og udrustning af tropperne, der sker nu og fremefter, må jo tage sigte på, at tropperne får den bedst mulige uddannelse og udrustning, så de har mulighed for at løse de opgaver, der bliver dem pålagt.

Det planlagte nøje samvirke mellem Danmark og USA under forsvaret af Grønland, hvis det skulle blive nødvendigt at forsvare det med våben, må hilses med tilfredshed, og man ser af overenskomstens forskellige afsnit, at de danske interesser i Grønland, både de civile og de militære, er respekteret og tilgodeset i fuld udstrækning.

Dette samarbejde mellem Danmark og USA berører jo en mængde praktiske spørgsmål vedrørende forsvarsopgaverne, således områder, hvor man er fælles om forsvaret, og andre opgaver og områder, hvor den ene part løser opgaven alene. Der skal fornuftigvis i enhver situation ske aftaler mellem parterne, så der bliver både plan og system i samarbejdet.

Dette praktiske samarbejde får sin løsning bl. a. på den måde, at der til områder, der ledes af amerikanerne, knyttes dansk

militær, og at chefen for dette område rådfører sig med danske officerer i vigtige sager, hvor danske interesser spiller ind, og at der sker et tilsvarende samarbejde indenfor de områder, der er under dansk ledelse. Der skal ligeledes være et nært samarbejde vedrørende anlæg af forskellig art i landet, med andre ord et samarbejde med det formål at nå til en praktisk og hurtig løsning af ethvert spørgsmål, der har forbindelse med og betydning for, at opgaverne kan løses, som de skal.

At andre Atlantmagters skibe, luftfartøjer og væbnede styrker også kan støtte sig til forsvarsområderne på Grønland, turde såvel forud for som under en krig være en selvfølge. At amerikanerne skal respektere de love, bestemmelser og sædvaner, som vedrører den stedlige befolkning, må betragtes som en selvfølgelig forudsætning. At alt, hvad der vedrører Grønlands indre administration, skal stå ved magt, må ligeledes betragtes som et vigtigt led i overenskomsten. Overenskomsten har gyldighed i samme åremål som Atlantpagten, altså 20 år, men der kan indenfor dette tidsrum fremsættes forslag om ændringer i overenskomsten.

Forhåbentlig bliver det ikke nødvendigt at sætte dette store forsvarsapparat i krigsmæssig funktion, men det ville være uforvarsligt at lade Grønland ligge forsvarsløst hen, hvis freden mellem landene brydes. Danmark må gå ind under de samme vilkår med hensyn til at sikre freden som alle andre lande. Vi må være tilfredse med, at vi ikke står ene, men er sikret bistand og støtte i så stor udstrækning, at vort lands frihed og selvstændighed forhåbentlig kan være sikret.

Jeg takker den højtærede udenrigsminister og den højtærede forsvarsminister for de givne oplysninger og de fremsatte forslag til rigsdagsbeslutninger, som venstre anser for nødvendige og derfor vil være med til at gennemføre.

Jeg må henlede den høje regerings opmærksomhed på en artikel i „Frit Danmark“'s majnummer med overskrift: „Københavns primære Bombemål“. Den er ledsaget af en tegning eller et kort over de vigtigste militære anlæg og institutioner samt enkelte industrier, der er knyttet til militæret. Artiklens forfatter angives at være arkitekt Arne Gaardmand.

Nu skal jeg indrømme, at man kan være enig eller uenig om, om militære anlæg i større udstrækning bør anbringes i eller ved store byer; det er i hvert fald en placering, som der er stor uenighed om og vistnok